

VILLE HAAPASALO

Ville Haapasalo (s. 1972) on Venäjällä suureen suosioon noussut suomalainen näyttelijä ja julkisuuden henkilö. Viime vuosina hän on tullut tunnetuksi myös Suomessa ja muissa pohjoismaissa juontamistaan 30 päivässä -ohjelmista (*Venäjän halki 30 päivässä*, *Silkkitie 30 päivässä*, *Suomensukuiset 30 päivässä*). Hän on esiintynyt kotimaisissa elokuvissa *Lapin kullan kimallus* ja *Rölli ja kultainen avain*. Hänellä on erilaisia liikeyrityksiä, kuten mainostoimisto ja nettikauppa.

Ville Haapasalo on saanut Venäjän elokuvataiteen valtionpalkinnon. Hänet on valittu Venäjän valtiontaiteilijaksi, joka on oikeutettu taiteilijaeläkkeeseen.

Ville Haapasalon, Kauko Röyhkän ja Juha Metson kirja ”*Et kuitenkaan usko...*” oli viime vuoden myyntisensaatio. Siinä Haapasalo tarinoi railakkaasti nuoruusvuosistaan Venäjällä, joka oli kommunismin romahdettua kaotoisessa tilassa. Hän on naimisissa Saara Hedlundin kanssa. Heillä on kaksi lasta.

Uusi imago

VILLE: Mä muutin Pietarista Moskovaan. Moskova on valta- ja bisnescity, kun taas Pietari on kulttuurikaupunki. Moskovassa bisnes näkyy kaikessa, taksi-kuskeissa, siivoojissa, pyrkyreissä, joita liehuu vallan liepeillä. Kaikki mitataan rahassa. Missään Venäjällä ei ole niin eriarvoisia ihmisiä kuin Moskovassa. Se tekee siitä erittäin vihaisen ja aggressiivisen kaupungin. Elämästä tulee hyvin erilaista siellä.

KAUKO: Miksi sä lähdit sinne?

VILLE: Mä luulin tekeväni itse sen päätöksen, mutta se olikin kohtalo. Mä vain huomasin yhtäkkiä olevani Moskovassa, vaikka en ollut vielä tehnyt päätöstä, olenko menossa sinne vai en. Ehkä mä olin myös helposti vietävissä. 2000-

Eteisessä on kansallispuikuinen nukke, joka on mukavasti kulahtanut ja pölyn peitossa. Ravintolan sisustus näyttää kommunistiaikaiselta ja tunkkaiselta: pitkiä pöytiä, joissa voi ruokkia isoja seurueita ja pitää maljapuheita. Paikka on tähän aikaan päivästä melkein tyhjä. Virkapukuiset miestarjoilijat valpas-tuvat, kun astumme sisään. Isoista ikkunoista on näköala yli kaupungin. Vasta-päisellä rannalla on pitkänmallinen kukkula, jonka rinteessä levittäytyy kes-kiaikainen linnoitus. Kukkulan huippua valvoo neukkuaikana rakennettu val-tava naisjumalattaren patsas. Sen toisessa kädessä on astia ja toisessa miekka. Astia symbolisoi georgialaista vieraanvaraisuutta ja miekka päättäväistä vas-tarintaa, joka kohtaa täällä kaikkia vieraita valloittajia. Hieman kauempana näkyy valtava televisiotorni.

Ville tilaa pöydän täyteen herkkuja. Juomme punaviiniä, paitsi Metso ja Ville, joka on ortodoksien puhdistavalla paastolla. Hän ei ole ortodoksi eikä muu-tenkaan erityisen uskonnollinen, mutta paasto on silti hyödyllistä pitää. Sen aikana ei saa nauttia alkoholia eikä eläinkunnan tuotteita. Maistan juustolla täytettyä leipää, erilaisia tahnoja, lihalla täytettyjä nyyttejä, muhennoksia ja makkaranäköisiä viinirypäleen mäskistä ja pähkinöistä hyydytettyjä namuja. Laitan äänityslaitteen päälle.

VILLE: Mä pelkään korkeita paikkoja. Täällä Georgiassa on ikivanha luostari, joka sijaitsee yli 40 metriä korkean kivipaaden päällä. Se oli ollut pyhä paikka jo pakanallisina aikoina, mutta sitten, kun kristinusko tuli Georgiaan, sinne oli rakennettu luostari. Siellä oli munkkeja, jotka rukoilivat itsensä kuolleiksi: asettuivat makaamaan ja rukoilivat, kunnes kuolivat. Sitten luostari hylättiin ja unohdettiin. Nyt sitä ylläpitää muuan isä Kiril, joka löysi luostarin rauniot ja alkoi kunnostaa niitä. Hän rakensi sinne teräsportaat, hitsasi ne itse ja kan-toi niitä pitkin tiiliskivi kerrallaan rakennusaineita ylös. Luostarin kunnostus kesti 35 vuotta. Me mentiin sinne kuvaamaan, mutta niillä portailla mä pelkä-sin niin paljon, että mursin sormeni, kun puristin liian lujaa kaidetta. Se sormi oli ollut jo ennenkin hajalla, mutta nyt se napsahti poikki, kuului oikein ääni-kin. Ossi, meidän kuvaaja, meni sitten ylös ja kuvasi luostarin.